

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/61/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120012210
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2120012210.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jej predsedníčky JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Michala Polláka a JUDr. Martina Žovinca, v trestnej veci obžalovaného V. W., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom Q. K. XXX/XX, S., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 25.05.2021, č. k. 15T/40/2020-384, na verejnom zasadnutí konanom dňa 02.06.2022 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného V. W. zamieťa.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo dňa 25.05.2021, č. k. 15T/40/2020-384, uznal obžalovaného V. W. (ďalej aj obžalovaný) za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 19. júna 2019 v čase približne o 22:30 hod. v S. miestna časť M. na ulici Q. K. pred rodinným domom číslo XXX/XX fyzicky napadol V. T. tým spôsobom, že poškodeného opakovane - najmenej trikrát udieral rukami zovretými v päst' do oblasti tváre a hlavy a najmenej trikrát do hrudníka a ramien, v dôsledku čoho V. T. spadol na zem, kde poškodeného nachádzajúceho sa na zemi opakovane v bližšie nezistenom počte úderov udrel pästami do hornej časti tela, pričom obvinený mal počas útoku na ľavej ruke na prostredníku prsteňa tupo - hranatého tvaru, čím spôsobil V. T. zranenia pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy bez prejavov vegetatívnej symptomatológie, tržne zmliaždenú ranu v temeno-záhlavovej oblasti vľavo asi 5 cm dlhú, povrchovú tržne zmliaždenú ranu na čele v strede asi 2 cm dlhú, povrchovú tržne zmliaždenú ranu - odreninu kože na čele vpravo asi 1 cm dlhú, odreninu kože na nose vpravo a pod nosom vpravo, tržne zmliaždenú ranu hornej pery úst vľavo asi 1 cm dlhú, pomliaždenie mäkkých tkanív s povrchovým plošným krvným výronom v oblasti pravého prsného svalu asi 6x5 cm, v oblasti pravého ramena pod kľúčnou kosťou asi 3x2 cm a v oblasti ľavého ramena až hrudníka asi 8x2 cm, ktoré si vyžiadali dobu liečenia od 20.06.2019 do 08.07.2019 a obmedzenia v obvyklom spôsobe života poškodeného v trvaní od 20.06.2019 do 04.07.2019.

Okresný súd za to obžalovanému uložil podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, ktorého výkon mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenčne odložil a zároveň mu podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému V. T., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom S., časť M., Q. K. č. XXX/XX škodu vo výške 506,50 EUR (ďalej len poškodený) a poškodenému - Sociálna poisťovňa, 813 63 Bratislava 1, ul. 29. augusta č. 8 a 10 (ďalej len poškodený Sociálna poisťovňa) škodu vo výške 297,- EUR.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že obžalovaný po prednesení obžaloby a poučení podľa § 257 Trestného poriadku a § 38 Trestného zákona po porade so svojim obhajcom urobil vyhlásenie, že zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe je nevinný.

Okresný súd k výroku o vine obžalovaného uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázaný priebeh skutku tak, ako je tento uvedený vo výroku napadnutého rozsudku. Obžalovaný a poškodený

mali medzi sebou predchádzajúci konflikt, ktorý bol založený na tom, že obžalovanému mala vlnúť stena jeho rodinného domu potom, ako si do jej blízkosti poškodený dočasne presadil tuje, ktoré následne mali byť presadené do predzáhradky rodinného domu poškodeného potom, ako v nej poškodený spľí staré stromy. Obžalovanému začala vlnúť stena jeho rodinného domu, a preto poškodeného žiadal o presadenie tují, čo však poškodený neurobil včas podľa predstavy obžalovaného. V tomto sa výpovede obžalovaného a poškodeného zhodovali a potvrdzuje ich aj následná SMS komunikácia oboch aktérov incidentu.

Obrana obžalovaného spočívala v tom, že podľa jeho vyjadrenia to bol poškodený, ktorý ho napadol prvý a on sa len bránil. Takejto obrane obžalovaného ale nezodpovedali zranenia poškodeného, ktorých existencia bola popísaná v lekárskejších správach a ku ktorým bol vypracovaný znalecký posudok MUDr. Mariána Pamulu a ktorých existenciu potvrdila aj fotodokumentácia zranení poškodeného, ktorá korešponduje s lekárskejších správami ako aj znaleckým posudkom a tiež s vyjadrením obžalovaného, ktorý potvrdil predpoklad znalca, že obžalovaný mal v čase útoku na poškodeného na ľavej ruke na prstenníku prsteň štvorcového tvaru z bižutérie. Výpoveď poškodeného súd posúdil ako pravdivú, nielen pre existenciu dôkazov, ktoré jeho zranenia dokumentujú, ale aj preto, lebo táto je potvrdzovaná svedkyňou K., ktorej výpoveď bola aj následne preverovaná z miesta, z ktorého mala možnosť časť incidentu pozorovať. Obžalovaný mal motív poškodeného napadnúť, pretože tento podľa jeho predstavy nepresadil svoje tuje, pričom jeho útoku predchádzal telefonát, v ktorom sa mal poškodenému vyhrážať vytopením jeho pivnice, pričom obžalovaný aj sám existenciu takého telefonátu potvrdil, na čo nadväzovala SMS komunikácia medzi obžalovaným a poškodeným.

Počet úderov na jednotlivé časti tela poškodeného v skutkovej vete okresný súd upravil v zmysle záverov znaleckého dokazovania, z ktorého vyplynulo, že poškodený musel byť do oblasti tváre a hlavy napadnutý najmenej tromi údermi a do oblasti hrudníka a ramien tiež najmenej tromi údermi.

Pravdivosť a vierohodnosť výpovedí poškodeného a svedkyne K. bola tiež podporená aj zraneniami, ktoré obžalovaný utrpel od poškodeného, ktorý sa bránil jeho útoku a tieto korešpondujú aj s výpoveďou poškodeného, ktorý uviedol, že proti útoku obžalovaného sa bránil údermi rúk a aj nohami. Závažnosť zranení poškodeného a ich počet však podporujú verziu priebehu skutku podaného poškodeným a doplnenú svedkyňou K., ktorá videla len časť incidentu, že to bol poškodený, ktorý bol obžalovaným napadnutý a ktorému obžalovaný spôsobil početné zranenia.

Zo spôsobu spáchania skutku obžalovaným a udalostí, ktoré mu predchádzali okresný súd vyvodil záver, že zavinenie obžalovaného je potrebné hodnotiť ako úmysel priamy podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože v jeho konaní je zahrnutá tak vedomostná, ako aj vôľová zložka konania vo vzťahu k porušeniu záujmu chráneného Trestným zákonom. Obžalovaný, zrejme posilnený alkoholom, ktorý popíjal so svedkom R. a potom, ako poškodenému najskôr v priebehu dňa pohrozil vytopením pivnice poškodeného, svoj hnev na poškodeného riešil tým, že poškodeného napadol bezprostredne potom, ako sa tento vrátil z práce domov, čo podporuje aj výpoveď svedka R., ktorý v tom čase od obžalovaného odchádzal domov, ktorý hoci incident nevidel, odchádzajúc započul, ako sa obžalovaný a poškodený začali hádať.

Výpoveď svedkyne V. V. na záver okresného súdu o priebehu skutku nemala vplyv, pretože táto incident nevidela, započula len zvuky, z ktorých usúdila, akoby sa niekto bil. Aj keby medzi obžalovaným a poškodeným prebehla komunikácia, ktorú táto svedkyňa udávala (t.j. vyhrážka zo strany poškodeného a hrozba podania trestného oznámenia na poškodeného zo strany obžalovaného), táto priebeh incidentu medzi poškodeným a obžalovaným tak, ako vyplynul z vykonaného dokazovania nevyklučuje a ani len nespochybuje.

V prejednávanej príhode konaním obžalovaného došlo k poškodeniu zdravia poškodeného, ktorému boli spôsobené zranenia, ktoré sú popísané v znaleckom posudku MUDr. Mariána Pamulu, tieto zranenia si objektívne vyžiadali lekárske vyšetrenie, tiež ich ošetrenie a následne aj liečenie poškodeného v čase od 20.06.2019 do 08.07.2019. Zároveň zranenia poškodeného v čase od 20.06.2019 do 04.07.2019 (t.j. nie iba na krátky čas) sťažovali obvyklý spôsob života poškodeného tým, že poškodeného obmedzovali v psychickej aktivite, fyzickej aktivite, manuálnej práci a činnosti, pričom k obmedzeniu v zmysle pohybu a chôdze predmetnými zraneniami nedošlo.

Vo vzťahu k zvukovo-obrazovým záznamom vyhotoveným obžalovaným okresný súd uviedol, že z týchto nevyplývalo, že by poškodený vykonával ťažkú manuálnu prácu počas doby jeho liečenia, ale tieto boli v súlade s výpoveďou poškodeného a svedka Q. T., ktorí zhodne uvádzali, že na prístrešku poškodeného pracoval brat poškodeného a poškodený mu len asistoval. Takýto záver je navyše plne v súlade s vyjadrením znalca, ktorý uviedol, že zranenia poškodeného nepripútať na lôžko a nespôsobili mu závažné obmedzenie, takže aktivity, pri ktorých bol dňa 01.07. a 03.07.2019 zachytený vykonávať mohol, aj keď nemal, pričom aktivitu z 03.07.2019 znalec nepovažoval za problém. Znalec zároveň z

pohľadu okresného súdu hodnoverne vysvetlil bolesť spôsobenú zranením tak, že v akútnom štádiu po zranení býva bolesť najväčšia a obmedzenie najvýraznejšie, pričom v priebehu procesu liečby bolesť ustupuje a obmedzenie je menej výrazné a ktorý k aktivitám poškodeného zachyteným obžalovaným uviedol, že pri fyzickej aktivite, akú poškodený vykonával, sa môže prechodne zvýrazniť bolesť, ale pri tomto charaktere zranenia zvyčajne nedochádza k predĺženiu doby liečenia, z čoho potom okresný súd vyvodil, že činnosti, pri ktorých obžalovaný zachytil poškodeného na sťaženie jeho obvyklého spôsobu života nemali vplyv a ani nespochybnili záver znalca o tom, že toto obmedzenie trvalo od 20.06.2019 do 04.07.2019.

Vo vzťahu k pitiu alkoholu poškodeným počas doby jeho práceneschopnosti okresný súd dodal, že fotografia, na ktorej je poškodený zachytený s fľašou v ruke nepotvrdila, že ide o fľašu s alkoholom a nevyvracia tvrdenie poškodeného, že mohlo ísť aj o nealkoholický nápoj - radler, ktorý sa, ako je to všeobecne známe, predáva vo fľašiach s rovnakým tvarom, aké majú fľaše s pivom. Pitie alkoholu poškodeným teda okresný súd nemohol mať za preukázané a aj keby áno, išlo by o porušenie liečebného režimu, ktoré by zrejme na záver okresného súdu o sťažení obvyklého spôsobu života poškodeného nemal žiaden vplyv.

K novej aplikácii ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona okresný súd uviedol, že vzhľadom na spôsob útoku obžalovaného na poškodeného, početnosť zranení spôsobených poškodenému a zavinenie obžalovaného vo forme priameho úmyslu je závažnosť konania obžalovaného vyššia ako nepatrná, a teda okresný súd aplikovať tzv. materiálny korektív nemohol.

K výroku o treste okresný súd uviedol, že vykonaným dokazovaním neboli potvrdené žiadne pohľadujúce a ani priťažujúce okolnosti, pričom okresný súd na predchádzajúce odsúdenia a výkony nepodmienečných trestov odňatia slobody obžalovaným neprihliadal v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona vzhľadom na povahu predchádzajúcich odsúdení, ktoré neboli za násilnú trestnú činnosť. Okresný súd tak zákonom ustanovenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody neupravoval, t. j. neznižoval jej hornú hranicu a ani nezvyšoval jej dolnú hranicu a obžalovanému ukladal trest odňatia slobody v hranici od 6 mesiacov do 2 rokov. Okresný súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, teda pri dolnej hranici trestnej sadzby. Zároveň uviedol, že výkon uloženého trestu odňatia slobody v prípade obžalovaného nie je nevyhnutný, a preto mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a určil skúšobnú dobu 18 mesiacov, ktorú považoval za primeranú na sledovanie správania obžalovaného. Okresný súd totiž pri ukladaní trestu odňatia slobody s podmienene odkladom jeho výkonu vychádzal z toho, že zabrániť páchatelovi v ďalšom páchaní trestnej činnosti možno nielen priamo, teda tým, že sa mu fyzicky znemožní dopustiť sa určitého konania, a to uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody, ale aj nepriamo, už samotnou existenciou podmienene odkladu trestu a obavou z jeho premenenia a nariadenia jeho výkonu, pričom ide o tzv. psychické zábrany a pôsobenie (napr. trest odňatia slobody s podmienene odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu). Práve toto nepriame pôsobenie má v mnohých prípadoch výrazne hlbší a trvalejší prevýchočný charakter a účel trestu naplní skôr, než samotný nepodmienečný trest odňatia slobody (uznesenie NS SR zo dňa 25.09.2014, sp. zn. 6To/8/2013). Zároveň okresný súd poznamenal, že obžalovanému uložil trest miernejší ako trest, ktorý mu uložil trestným rozkazom, pretože zohľadnil skutočnosť, že konanie obžalovaného malo svoj pôvod v susedských nezhodách. Tieto síce konanie obžalovaného nemôžu ospravedlniť, ale istým spôsobom vysvetľujú frustráciu obžalovaného, keď poškodený nereagoval na jeho žiadosti o presadenie tují.

K výroku o náhrade škody okresný súd uviedol, že poškodenému bola konaním obžalovaného spôsobená škoda na zdraví, pričom zo záverov znaleckého dokazovania vyplynulo, že zranenia poškodeného znalec ohodnotil na sumu 506,50 EUR titulom bolestného, ktorý nárok si poškodený uplatnil pri výsluchu dňa 31.08.2020, a preto okresný súd obžalovanému podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil povinnosť túto škodu poškodenému nahradiť. Poškodený síce na hlavnom pojednávaní vzniesol nárok na náhradu škody vo výške 1.500,- EUR, avšak nárok na náhradu škody v takejto výške nebol riadne a včas v zmysle § 46 ods. 3 Trestného poriadku uplatnený do skončenia vyšetrovania, a preto nebolo potrebné poškodeného formálne so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkazovať na civilný proces. Pokiaľ ide o poškodeného - Sociálnu poisťovňu, táto si riadne do skončenia vyšetrovania uplatnila regresný nárok na náhradu škody, ktorá jej vznikla titulom nemocenských dávok, ktoré vyplátila poškodenému za dobu jeho práceneschopnosti. Tento nárok vyplýva z ustanovenia § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, podľa ktorého Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok a Sociálna poisťovňa ho preukázala potvrdením zo dňa 26.08.2019. Okresný

súd preto obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej Sociálnej poisťovni škodu vo výške 297,- EUR.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátorka) vzdala práva na podanie odvolania. Obžalovaný po porade s obhajcom zahlásil odvolanie proti všetkým výrokom. Konanie, ktoré predchádzalo rozsudku nenapadol.

Odvolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 13.07.2021.

V odvolaní uviedol, že napadnutý rozsudok je založený na nesprávne zistenom skutkovom stave a boli ním porušené ustanovenia Trestného zákona v § 156 ods. 1, § 123 ods. 2, § 25. Napadnutý rozsudok je založený na nejasných a neúplných skutkových zisteniach a okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní vyplynuli dve skupiny dôkazov, ktoré sú vo vzájomnom rozpore. Na jednej strane sa jedná o usvedčujúce dôkazy, ktorými sú výpoveď poškodeného, svedkyne K., znalecký posudok MUDr. Mariána Pamulu ku zraneniam poškodeného. Na strane druhej sa jedná o dôkazy vyznievajúce v jeho prospech a tými sú jeho výpoveď a výpovede svedkov V., R., odborné vyjadrenie MUDr. Mariána Pamulu ku zraneniam, ktoré utrpel a audiovizuálne záznamy, ktoré vydal.

Okresný súd totiž pri závere o jeho vine nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, pričom dôkazom vyznievajúcim v jeho neprospech prikladal väčšiu hodnotu ako dôkazom vyznievajúcim v jeho prospech. Dôkazy, ktoré vyznievajú v jeho prospech nehodnotil v súlade s ich skutočným významom, resp., neprikladal im žiadnu relevanciu. Takýto postup pri hodnotení dôkazov považuje za nesprávny, pretože v konečnom dôsledku viedol k nesprávnemu výroku o vine. Podstatnou okolnosťou, ktorá doposiaľ nebola spoľahlivo preukázaná, je okolnosť kto koho napadol ako prvý. Poškodený uvádza, že bol napadnutý prvý a on naopak uvádza, že ako prvý ho napadol poškodený. K motívu napadnúť poškodeného uviedol, že s poškodeným v poslednej dobe pred skutkom nemali dobré vzťahy a možno konštatovať, že aj on mal motív napadnúť jeho. Skutku predchádzala SMS komunikácia, v ktorej sa hádali. Nemožno teda jednoznačne uviesť že práve on napadol poškodeného, keď poškodený mal tiež motív napadnúť ho za to, že mu uviedol vetu o možnom vytopení pivnice. U obidvoch boli preukázané zranenia, ktoré nevznikli jedným úderom. U poškodeného zranenia popisuje znalecký posudok, u jeho osoby zranenia popisuje odborné vyjadrenie. Zatiaľ čo on nepoprel fyzický kontakt proti poškodenému, poškodený popiera útok na jeho hlavu, hoci z odborného vyjadrenia vyplýva, že utrpel pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy v oblasti čelustného kĺbu vľavo, ktoré zranenie mohlo vzniknúť úderom vedeným rukou útočníka zovretou v päť do oblasti hlavy. Je preukázané, že poškodený neuvádzal pravdu o tom, že ho uderil na hlavu. Okresný súd v napadnutom rozsudku jeho vinu založil aj na rozdiely v závažnosti jeho zranení a zranení poškodeného, keď konštatoval, že počet úderov, ktoré dostal poškodený je vyšší ako počet úderov, ktoré dostal on a poškodenému boli spôsobené závažnejšie zranenia, ako sú tie ktoré utrpel on. Zo znaleckého posudku, z odborného vyjadrenia a z lekárskeho správ sice vyplýva, že poškodený mal závažnejšie zranenie a dostal viac úderov, ale táto okolnosť nemá vplyv na vyriešenie otázky, kto koho napadol ako prvý. Na prekonanie útoku poškodeného musel použiť viac úderov a až potom sa biť prestali. Nikto z vypočutých svedkov nevidel začiatok incidentu medzi ním a poškodeným, a preto nikto nemôže potvrdiť. resp. vyvrátiť výpoveď žiadneho z nich. Na tomto konštatovaní nič nemení ani výpoveď svedkyne K., ktorej okresný súd v napadnutom rozsudku prikladal väčší význam ako v skutočnosti mala a nehodnotil ju z toho pohľadu, že sa jedná o priateľku poškodeného, ktorá bude mať tendenciu jeho výpoveď vždy potvrdzovať. Na rozdiel od tohto prístupu, okresný súd v rozpore s dôkaznou hodnotou bagatelizuje výpoveď jeho priateľky V. V., o ktorej tvrdí, že nemá žiadnu relevanciu. Zo skutočnosti, že obaja účastníci bitky mali zranenia vyplýva, že sa bili vzájomne. Je toho názoru, že dôkazná situácia neumožňuje dostatočne spoľahlivo určiť kto koho napadol ako prvý a kto sa útoku bránil, pretože boli produkované dve skupiny rovnako silných dôkazov, ktoré sú vo vzájomnom rozpore. Konal v nutnej obrane, a preto jeho konanie, ktorým spôsobil zranenia poškodenému nie je trestným činom.

Pre posúdenie určitého konania ako trestného činu, je potrebné dôsledne zisťovať, či toto konanie napĺňa všetky znaky trestného činu, v tomto konkrétnom prípade prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Odhliadnuc od vyššie uvedenej dôkaznej situácie, tvrdí, že ani v prípade, ak by nekonal v nutnej obrane, tak zranenia, ktoré poškodenému vznikli nie sú spôsobilé naplniť legálnu definíciu ublíženia na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona.

Na kvalifikovanie určitých zranení ako ublíženia na zdraví, sa vyžaduje, aby poškodenie zdravia malo taký charakter, že zranenia si vyžadujú liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného. Vo vzťahu k obmedzeniu v obvyklom spôsobe života poškodeného, bolo vykonaných viacero dôkazov z ktorých vyplýva, že jeho obvyklý spôsob života nebol obmedzený vzniknutými zraneniami ani po dobu 7 dní. Jeho výpoveďou, výpoveďou svedkyne V. V., prehratím

audiovizuálnych záznamov, čiastočne aj samotnou výpoveďou svedkyne K. a výpoveďou poškodeného bolo preukázané, že poškodený už pár dní po skutku vykonával na jeho dome fyzické práce na streche prístrešku, a tiež fyzické práce pri presadzovaní tují, ktoré boli predmetom sporu. Zo skutočnosti, že zdravotný stav poškodeného mu umožňoval po pár dňoch presadiť tuje, eventuálne odpratať z pozemku staré konáre a obložiť si strechu prístrešku šindľom vyplýva, že nebol na obvyklom spôsobe života obmedzený po takú dlhú dobu, ktorú Trestný zákon nazýva „nie iba krátkym časom“. Samotná fyzická aktivita poškodeného vykonávaná pár dní po skutku je dôkazom, ktorý svedčí o tom, že skutok nemožno považovať za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, pretože nie je naplnená definícia ublíženia na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona.

V tomto smere poukázal na výpoveď znalca MUDr. Mariána Pamulu na hlavnom pojednávaní, v ktorej obhajoba kládla otázky smerujúce k objasneniu okolností, po akú dlhú dobu bol poškodený reálne obmedzený v obvyklom spôsobe života s poukazom na to, že pár dní po vzniku zranení vykonával fyzickú prácu pri kladení šindľa na strechu a presádzanie tují. K uvedenému poznamenal, že z výpovede K. - priateľky poškodeného vyplynulo, že tuje presadili pár dní po skutku. Nejednalo sa teda iba o prácu pri kladení šindľa, ale aj o zjavne fyzicky náročnejšiu prácu spočívajúcu v tom, že poškodený musel pri presádzaní tují vykonávať výkopové práce, musel ich fyzicky prenášať. Znalec sa vyjadril, že poškodený nebol obmedzený tak, že by takúto prácu nemohol vykonávať. Poškodený bol schopný pohybu a takúto činnosť zo zdravotného hľadiska mohol vykonávať, t. j. zdravotný stav mu v tom nebránil. Znalec navyše uviedol, že fyzickou aktivitou sa mohla zvýrazniť bolesť, ktorá je inak objektívne nedokumentovateľnou okolnosťou. Okresný súd výpoveď znalca z hlavného pojednávania nevyhodnotil správne a poukázal na závery znaleckého posudku, z ktorých vyplýva, že zranenia poškodeného v čase od 20.06.2019 do 04.07.2019 (t. j. nie iba na krátky čas) sťažovali obvyklý spôsob života poškodeného tým, že poškodeného obmedzovali vo fyzickej aktivite, manuálnej práci a činnosti. Tento záver znaleckého posudku bol však produkovaný v čase, kedy neexistovali dôkazy o tom, že poškodený skutočne fyzickú aktivitu pár dní po úraze vykonával a touto aktivitou sám preukázal, že v obvyklom spôsobe života nebol obmedzený ani po dobu 7 dní od vzniku zranení.

Odvolyvanie proti výroku o treste a spôsobe jeho výkonu podal s poukazom na odvolanie proti výroku o vine. Taktiež odvolanie proti výroku o náhrade škody podal preto, že namieta výrok o vine, teda poškodenému, ani poškodenému Sociálnej poisťovni škodu nespôsobil.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zruší v celom rozsahu vo výroku o vine, vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o náhrade škody a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vráti okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava nevyjadrila.

Za účelom prejednanja odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 02.06.2022, na ktorý sa dostavili prokurátorka, obžalovaný a jeho obhajca. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti poškodených, ktorí sa napriek upovedomeniu na verejné zasadnutie nedostavili.

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí nedopíňal, nakoľko žiadne návrhy v tomto smere neboli.

Prokurátorka na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu žiadala odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného žiadal zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie. Obžalovaný sa pripojil ku konečnému návrhu svojho obhajcu.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im

predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, ktorý odmietol vypovedať, a preto bola prečítaná jeho výpoveď na č. I. 53-56 spisu, výsluchom poškodeného, svedkyne K., svedkom Q. T., oboznámením videonahrávok a fotografií na DVD nosiči č. I. 183 spisu, výsluchom znalca MUDr. Mariána Pamulu, oboznámením znaleckého posudku č. 122//19 zo dňa 03.11.2019, odborným vyjadrením znalca č. 016/20 zo dňa 01.03.2020, zápisnicou o výsluchu Mgr. V. D., W. R., V. V., ďalej okresný súd oboznámil záznam o podaní oznámenia poškodeným, lekársku správu, lekárske správy zo zranenia poškodeného ako aj vystavenú PN poškodenému, fotodokumentáciu zranení poškodeného, previerku výpovede svedkyne K. spolu s náčrtom a fotodokumentáciou, fotografiou SMS správ medzi obžalovaným a poškodeným, zápisnicou o vydaní veci + fotodokumentácia, záznam povereného príslušníka, správy na poškodeného, register trestov, evidencia priestupkov.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne súd I. stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa. Z tohto dôvodu si skutkové závery súdu prvého stupňa osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný.

Ku kľúčovým odvolacím námietkam obžalovaného, podľa ktorých okresný súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, keď uveril tvrdeniam poškodeného a svedkyne K., hoci správne mal uveriť tvrdeniam obžalovaného a jeho družky a ich výpovediam prikladať väčší význam, ktoré ho zbavovali viny, k tomu krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Pokiaľ ide o samotné hodnotenie výpovedí poškodeného a jeho družky okresným súdom, krajský súd sa s ním plne stotožňuje. Ich výpovede sú aj podľa názoru krajského súdu hodnoverné, keďže v nich obaja vlastnými slovami v rámci monológovej časti podrobne, v podstate zhodne, pritom nezávisle od seba, popísali priebeh skutku a bola preverená aj skutočnosť, či svedkyňa K. mohla časť incidentu vidieť z miesta, ktoré uviedla, čo sa zhodovalo.

Verzia obžalovaného o tom, že poškodený ho napadol prvý, ako správne uviedol okresný súd, bola vyvrátená hlavne zraneniami, ktoré boli spôsobené poškodenému, nakoľko zo znaleckého posudku znalca MUDr. Mariána Pamulu bolo zrejmé, že v mechanizme vzniku zranenia sa mohli uplatniť úder vedené rukou útočníka zovretou v päšť, pričom na ruke mal útočník na prste s najväčšou

pravdepodobnosťou tupo-hrnatý predmet, napr. prsteň. Na vznik zranení na hlave a tvári boli potrebné aspoň tri údery, avšak znalec nevyvylúčil ani z medicínskeho a ani zo súdno-znaleckého hľadiska, že úderov vedených do oblasti hlavy nebolo viac. Zranenie poškodeného v oblasti hrudníka vzniklo priamym mechanizmom, údermi vedenými napr. rukou útočníka zovretou v päšť, pričom na vznik zranení boli potrebné 3-4 údery a aj tu znalec nevyvylúčil, že úderov nemohlo byť aj viac.

Z odborného vyjadrenia znalca MUDr. Mariána Pamulu č. 016/2020 však krajský súd zistil, že obžalovaný bol zranený v oblasti hlavy - tváre vľavo došlo k prejavom ľahšej formy pomliaždenia mäkkých tkanív na ľavej strane v oblasti čeľustného kĺbu, pričom na vznik zranenia postačoval aj jeden úder. V oblasti prednej ľavej časti hrudníka došlo k prejavom ľahkej formy pomliaždenia mäkkých tkanív a predmetné zranenie mohlo byť spôsobené aj jedným úderom. Z uvedených skutočností aj krajský súd ustálil, že obžalovaný nemohol byť napadnutý ako prvý vzhľadom na počet úderov a intenzitu zranenia, nakoľko tieto skutočnosti korešpondovali s výpoveďou poškodeného.

Krajský súd z vykonaného dokazovania ďalej zistil, že poškodený vo svojej výpovedi nepopieral, že fyzicky zasiahol pri obrane obžalovaného (dokonca ani do oblasti hlavy) práve naopak, poškodený sám uviedol, že sa bránil aj nohami a snažil sa nohou obžalovaného od seba odstrkovať. Bol v šoku, nevedel kam obžalovaného zasiahol. Ako sa bránil tak údery opätovoľ obžalovanému. Výpoveď poškodeného na hlavnom pojednávaní tak priamo vyvracia vykonštruovanú a nepravdivú námietku obžalovaného o tom, že poškodený mal klamať, že obžalovaného do hlavy neudrel.

Čo sa týka toho, že poškodený zranením nebol obmedzený na obvyklom spôsobe života, a tým neboli naplnené znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Krajský súd poznamenáva, že „Správne závery o tom, akú povahu má ublíženie na zdraví alebo aké nebezpečenstvo pre napadnutého z útoku páchatel'a hrozilo, môže súd urobiť len na podklade lekárskeho zistenia alebo posudku. Pre také závery súdu nie je smerodajné, ako sa poškodený po útoku zdravotne cítil.“ (R 16/1964)

K obmedzeniu obvyklého spôsobu života poškodeného sa už podrobne vyjadril okresný súd avšak krajský súd ešte uvádza, že fyzický pohyb poškodeného po svojom pozemku a dome, pri ktorom ho zachytil na fotografiách a kamerových záznamoch obžalovaný, ešte automaticky neznamená, že nebol obmedzený na obvyklom spôsobe života, za určitých okolností by sa dalo uvažovať o možnom porušení liečebného režimu, avšak to sú dva odlišné inštitúty, ktoré sa obžalovaný snažil skĺbiť dohromady, aby sa tak vyhol trestnoprávnej zodpovednosti za svoje konanie. Samotný znalec sa však pri výsluchu vyjadril, že poškodený nebol obmedzený vo fyzickom pohybe, avšak mohol pociťovať bolesť, pričom predmetné zranenia boli objektívne spôsobilé obmedzovať ho v obvyklom živote. Z vykonaného dokazovania nebolo zistené, že by obžalovaný vykonával manuálne ťažké práce, ktoré by boli schopné objektívne závery znalca vyvrátiť.

Krajský súd tak ustálil, že sťaženie obvyklého spôsobu života u poškodeného existovalo a spočívalo napr. v tom, že mal bolesti a nemohol kvôli nim spať na jednej strane tela a bolela ho hlava, pričom tieto skutočnosti zodpovedali jeho zraneniam. Uvedené obmedzenia poškodeného, boli zavinené protiprávnym správaním obžalovaného, ktorý ho napadol a zranenia mu spôsobil a nemohol tak bežné činnosti vykonávať bez bolesti v čase od 20.06.2019 do 04.07.2019, pričom miera bolesti, ako znalec sám uviedol, nie je zmerateľná tak ako si to predstavuje obžalovaný.

Dôkazy v prospech obžalovaného, a to výpoveď svedkyne V. V., svedka W. R. nemohli byť vyhodnotené v prospech obžalovaného, nakoľko ani jeden z nich k priebehu skutku nič nevedel uviesť, keďže ho nevideli.

Je potrebné poznamenať, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, aj podľa názoru krajského súdu daná právna kvalifikácia zodpovedá stavu vecí a zákonu, pričom v podrobnostiach krajský súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o výrok o treste, tak krajský súd s postupom okresného súdu, keď obžalovanému nepriznal príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, nesúhlasí. Súd prihliadol len na povahu predchádzajúcich odsúdení, avšak súd mal prihliadnúť nielen na charakter a závažnosť predchádzajúceho trestného činu, ale aj na druh a výmeru trestu, ktorý bol páchatelovi uložený (boli mu ukladané aj nepodmienečné tresty odňatia slobody). Pre absenciu odvolania prokurátora však toto pochybenie nebolo možné napraviť. A preto krajskému súdu nezostáva nič iné ako konštatovať, že uložený trest obžalovanému nemožno považovať za zákonný a spravodlivý.

K výroku o náhrade škody krajský súd dodáva, že poškodení si riadne a včas uplatnili nárok na náhradu škody a preto okresný súd postupoval správne, keď obžalovaného postupom podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal k povinnosti poškodeným spôsobenú škodu nahradiť.

Na základe prezentovaných úvah a právnych záverov krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.